

діяльності завданнями, метою, термінами контролю маркетингової діяльності, методами перевірки та формою узагальнення результатів контролю маркетингової діяльності;

3) аналіз та оцінювання результатів діяльності: безпосереднє здійснення контролю маркетингової діяльності (перевірка, що передбачає облік й оцінку).

Цей етап передбачає встановлення відповідності нормам, правилам, стандартам, а також фіксацію відхилень та кількісну оцінку діяльності об'єкта.

Отже, контроль маркетингової діяльності є однією із основних функцій управління, завдяки якій забезпечується досягнення поставлених підприємством цілей, а також виконання встановлених управлінських рішень.

Література:

1. Гаращук В.М. Питання відшкодування шкоди, завданої органами публічного адміністрування. Сучасні проблеми адміністративного права та процесу: тези доп. учасників Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 30 черв. 2017 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, каф. адмін. права і процесу ф-ту № 3. Харків, 2017. С. 22-24.

2. Мирончук Н.М. Основи самоорганізації у професійній діяльності: навчально-методичний посібник. Житомир: Житомирський державний університет ім. І. Франка, 2020. 133 с.

ПРОБЛЕМАТИКА СТАНОВЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ У МЕЖАХ ВІТЧИЗНЯНОГО ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО СЕКТОРУ

Лазоренко Т.В., кандидат економічних наук, доцент,
Національний технічний університет України «Київський
політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», м. Київ, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7895-1306>

Павленко А.В., студент,
Національний технічний університет України «Київський
політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», м. Київ, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-7754-5123>

Одним з ключових факторів організації процесів розширеного розвитку систем мікро-, мезо- та макrorівня є перш за все наявність потенціалу до культивування сприятливого внутрішнього середовища генерації та імплементації продуктів інноваційного спрямування. На

сьогоднішній день спостерігається поступове завершення трансформаційного переходу системоутворюючих факторів функціонування господарських систем від організаційно-економічних засад притаманних індустріальній соціо-економічній формації до постіндустріальних практик господарювання. Визначальною характеристикою процесів постіндустріальної трансформації є актуалізація інтелектуально-містких сфер діяльності та відповідних форм капіталу загалом, таким чином, саме інновації, знання, інтелектуальний капітал, технології та креативних ресурс набувають статусу першочергових драйверів ефективного зростання та прогресивного розвитку. Даний факт пояснюється самою природою перелічених вище ресурсів, які у своїй сутності спираються на когнітивний функціонал діяльності окремих індивідів, який позбавлений кількісних ресурсних обмежень й здатен продукувати конкретні технічні або управлінські рішення нестандартного характеру. Виходячи з цього, у контексті досліджень проблематики організації та впровадження дієвих практик у сфері менеджменту, актуальності набуває проблематика організації процесів трансформації підприємницьких структур у напрямку інноваційних практик реалізації виробничо-управлінської діяльності як фактору їх прогресивного розвитку.

Слід додати, що окреслені питання набувають додаткової ваги в умовах загальної турбулентності глобальної ринкової кон'юнктури, інтенсифікації явищ кризового характеру та безпосереднього впливу активних бойових дій. Згадані процеси сприяють деструкції існуючих стійких господарських зв'язків, виникненню непрогнозованого витратного навантаження загалом знижуючи економічний потенціал господарських суб'єктів до ефективної резистентності еродуючим процесам екзогенного середовища. Саме тому, розвиток та послідовна імплементація практик інноваційного менеджменту складає базис формування безпекового потенціалу підприємства за рахунок можливості елімінації непродуктивних витрат, мобілізації додаткових фінансових резервів, формуванню принципово нових конкурентних переваг, що у цілому дозволяє знизити вплив негативних зовнішніх екстернальних ефектів та побудувати перспективний вектор ефективного та резистентного розвитку.

Принадно зазначимо, що імплементація положень інноваційного менеджменту у межах підприємницької структури володіє каталізуючим ефектом на формування потужного конкурентного потенціалу організації та створення аутентичних

ринкових характеристик у вигляді як внутрішніх виробничо-управлінських процесів, так і товарної продукції/послуг, що позитивно впливає на поточну та перспективну ринкову позицію організації [1, с. 21].

Виходячи з цього, впровадження практик інноваційного менеджменту у межах підприємницьких структур потребує першочергово якісної ідентифікації проблемних аспектів імплементації відповідних положень. Узагальнюючи результати проведеного дослідження пропонуємо визначити найбільш актуальні проблеми впровадження інструментів інноваційного менеджменту вітчизняним підприємницьким сектором:

- відсутність системних процесів стратегування діяльності та ефективної пріоритизації перспективних цілей та завдань функціонування підприємства;

- переважання ситуативного підходу в організації менеджменту, що унеможливає реалізацію довгострокових планів розвитку підприємства та звужує загальний потенціал до ефективного планування;

- токсична формалізація виробничо-організаційних завдань, що негативно впливає на загальну вмотивованість управлінського персоналу до прогресивних організаційних змін;

- розповсюдженість явищ неефективного відповідальнісного розподілу, що зумовлює дублювання управлінських повноважень окремими функціональними підрозділами;

- низький рівень розвитку інноваційної культури у сфері підприємництва [1, с. 65];

- наявність рудиментарних форм у складі організаційної структури господарського утворення, що переважно носять бюрократичний характер і позбавлені продуктивної функціональної компоненти;

- слабкість реалізації контрольної функції, що спричиняє частковий розлад трудової дисципліни та обмежує можливості до адекватної оцінки поточного економічного потенціалу організації;

- низький рівень професійно-компетентнісних навичок менеджменту, що визначає загальну неготовність та неспроможність підприємства до імплементації відповідних інновацій;

- брак внутрішнього фінансового ресурсу до впровадження практик інноваційного менеджменту, що супроводжується обмеженістю зовнішніх джерел залучення капіталу;

- низький рівень мотивації технічного та обслуговуючого персоналу підприємства до ініціації управлінських поліпшень, внутрішній скептицизм до заходів інноваційного спрямування.

Підсумовуючи вищевикладене, можна стверджувати, що ідентифіковані у ході дослідження проблеми впровадження інноваційного менеджменту характеризуються комплексністю і потребують побудови цілісної управлінської політики, що має збалансовано враховувати основні функціональні та процесні компоненти діяльності підприємницької структури.

Література:

1. Вороніна В., Клименчукова Н. Інноваційний розвиток: етапи, *теорії, тенденції. Формування ринкової економіки в Україні*. 2022. № 46. С. 13-24.
2. Заїка Ю. Інноваційний менеджмент підприємств в антикризових умовах. *International Science Journal of Management, Economics & Finance*. 2022. № 1(5). С. 62-67.

БАНКІВСЬКИЙ РИЗИК – ЗАГРОЗА НЕДООТРИМАННЯ ДОХОДІВ БАНКОМ

Левковець Н.П., кандидат економічних наук, доцент,
Національний транспортний університет, м. Київ, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5382-5418>

Ризики, на які наражаються вітчизняні банки залежать від загальної ділової стратегії банку, його організаційної структури, функціонування внутрішніх систем, включаючи комп'ютерні та інші технології, узгодженості політики банку, а також від заходів, спрямованих на упередження шахрайства та помилок в управлінні.

Крім цього, банкам слід зважати на ризики, пов'язані із зовнішнім середовищем банківського бізнесу, в т. ч. з макроекономічними й політичними факторами, правовими умовами та режимом регулювання, а також із загальною інфраструктурою фінансового сектору й системою платежів.

На даний момент, в національній банківській системі присутні всі типи ризиків, що в випадку реалізації можуть загрожувати діяльності банку в цілому або ж підірвати його фінансове становище і достатність капіталу. Тому дана класифікація досить точно відповідає сучасному стану українських банків і може використовуватися в практичній діяльності.

Крім того, однією з класифікацій банківських ризиків, є класифікація, запропонована Національним банком України Згідно з